

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 9. maliga travna 1857.

List 15.

Pomlad.

Ze veči zmeraj solnce kroge dela.
Nad nami sapce dihaajo gorkeji;
Vode snežene z gor deró hitreji;
Odhoda pesem zimi je zapela.

Narava se je spet mladiti jela.
Oblači s travo, s cvetjem se mileji;
Ze ne počiva v merzli več odeji;
Ovenčana je vstala in vesela.

Povrača vse se; le pomladi tvoje
Ti leta, človek, več ne prinesejo!
Enkrat cvetó — enkrat le — tvoje lica!

Oj pridno obdeluj cvetlice svoje,
Ker v raji lepšim nekda ti cvetejo,
Sijalo bo jim solnce sonc — Danica!

...n...n...

Pismo iz Afrike,

od gosp. misijonarja M. Kirchnerja.

Iz Hartuma, 16. pros. 1857.

Upajoč, de si moje poslednje pismo od mesca kozoperska 1856 dobil (ga nisim dobil. J.), hitim, ti na tvoje poslednje pisanje od mesca listopada odgovoriti. Takrat, ko je bilo tvoje pismo prišlo, sim bil še zmiraj bolan in ven no ven do uniga tedna. Polpeti mesec me je merzlina hudo trapila; Bog daj, de bi bil ta križ prav po njegovi volji nosil. Zraven tega so bili vsi misijonski od merzlince nadlegovani, torej je dušno in telesno delo v našim misijonu močno močno zastajalo in poostajalo. Le našimu vis. čast. gosp. provikarju je to leto merzlina prizanesla, so pa mogli z bolečino na nogi nadomestiti, ki je bila poslednjič zaceljena s pomočkam v Evropi morebiti neznanim, namreč, s štrucevim salam (Straussfett). Novih misijonarjev še zmiraj ni. Zavoljo prihoda namestniga kralja (Said-pasata), ki je od nekaj dni pri nas tukaj, so bili vsi velblodi v nubijski pušavi in Bahjudi zanj prevzeti, in naši ubogi popotniki so mogli kakor jetniki v žalostnim Korosku čakati in sahniti; zakaj tam ni nič razun kamnja in peska. Mogli so nehoté zaloge povžiti, ki so bile za tukaj in za misijona ob Beli reki nakupljene. Tako smo mi in uni tam gori v zadergi; zakaj kar se tukaj kupi, velja 3krat toliko kakor v Kairi, in ob Beli reki 10krat toliko kakor tukaj. Za zdaj je še odposlana zaloga žita in družiga živeža in biserjev obema misijonama. Z ladijo, ki to nese, gresta ob enim: rokodelca Ladner (Tirolec) v Gondokoro, Klančnik k sv. Križu. Z njima sta učenca, Jusuf Vadič, zidar, in Fransis Zandaru, tesar, oba misijonska rejenca in zdaj že rabna delavca v misijonu. Od tam gori pričakujemo naznanil še le ko se kupčijske ladije povernejo, kterih perve prihajajo navadno maliga in veličiga travna. Zaupamo, de nam bo Bog poskušnje našiga misijona obkrajšal, zakaj dosihmal se je moglo seme Božje besede na grobe oznano-

vavcov sejati, in podlagne kamne mlade zamurske cerkve so mogli delavci z merzličnim potam in darovanjem narboljši moči življenja stikati. Od našiga ubogiga misijona se smé z Božjim žegnam vse upati, pa po njegovih dosihmalnih dogodbah se je tudi vsiga bati. Gorečnost kersanske ljubezni v Evropi za naš misijon, ki se je dosihmal v podpérnji lepo razodevala, bi utegnila omerzniti, *) poslednji redki postavljavci sv. Križa odmréti brez naslednikov, kteri bi jih nadomestovali, mlada setev kersanstva, s toliko skerbljivostjo obdelovana, pa zapušena usahniti. Vender kar bi se utegnilo dogoditi, nas ne smé ostrašiti od dela, od upanja in molitve; Gospod, on da tek, on hišo zida. Sej se kersanstvo že 1857 let zida, in kako malo je prav prav dobrih kristjanov na vesoljnim svetu! Velike kraljestva so čisto katotiske, in vender jih je le malo, ki po vozki stezi hodijo, polna je pa široka pot pogube. Vsaki čas jih je le malo, ki križ nosijo in povelečujejo, derhal tiči v navadnim, v počutnim in posvetnim. V Evropi se močno motijo, ko mislijo, de je v mladih kersanskih misijonskih občinah vse polno priproste nedolžnosti in goreče pobožnosti, bogoljubnosti ter izgledniga življenja. V misijonskih naznanilih ali novicah se namreč večidel le to popisuje, kar misijonarja razveseljuje in z upanjem navdaja; kar ga žali in skerbi, kar mu trude in terpljenja napravlja, to on na tihim v svoje serce zaklene, ali k večimu svojimu Bogu potoži. Tako bi zamogel tudi naš zapisnik tavezente kersencov šteti, ali kersanstvo bi zato ne bilo za nobeno stopnjo naprej; le scasama zamorejo kersanske navade, kersanske misli in djanja med zmešnjavo praznoverstva in spačenosti moč dobiti, zamurci se morajo kakor iz skušnje po misijonu in njegovih zgledih še le prepričati, de so oni res ljudje, potlej bodo še le zmožni, kristjani biti. To pa se mora goditi ali mečiti, k čimur je dosti poterpežljivosti in neprenesljive stanovitnosti potreba, de še nezreli sad na poletni toploti Božjiga nauka dozori. Nad svojimi 3 fanti boš naj bolje skušal, kako de se v misijonu godi. Neutrudeno delo z veliko upanjem in vender z malo sadam; komej berzdano, malo ukroteno in obdelano, že spet zleti zamurče v svojo staro veternost — v divjost nazaj, kakoršno ima nad očetam in materjo. (Oh, de bi ne bilo tudi celo po naših kersanskih šolah enacih zamurcov vse preveč, kteri se pa še celo „berzdati“, „upitomiti“ in „obdelati“ ne

*) Prosimo Boga, de bi to gorečnost ohranil, zakaj zamurci misijonarjem le redkokrat kaj dajo, vse preveč pa od njih za telesne potrebe išejo. Rejenje mora misijon sam preskerbovati in tudi drugi jih zlasti ob času lakote hudo nadlegajo. Ob Beli reki, kakor je g. Daninger pravil, ljudje ves Božji dan tiše v misijonsko hišo, kteri gotovo gledajo, de kaj dobé. Tudi se morajo misijonarji pred temi divjimi ljudmi obnašati kakor taki, ki kaj imajo in premorejo, sicer bi se posvetni in počutni zamurec malo zanje zmenil. Koliko de potrebujejo vsakoletne odprave novih misijonarjev v toliko daljo, popotvanje na Belo reko in oskerbovanje treh misijonov, si slehern sam lahko misli. Vr.

dajo! Vr.) Ostani z Bogom in pomni name pri sv. maši. Pozdravi fanta, ki naj ne pozabita naukov, ki sta jih v Hartumu slišala. Pozdravi tudi vse ondotne znanke!

Odgovor opala Segura na ugovor:

„Ne govori mi od vere“.

Poslovenil Fr. Blažič.

Večkrat, ko kdo kaj od vere, kršanskiga nauka, sploh od svetih reči spregovori, posvetnjaki radi zavračajo, rekoč: „Ne govori mi od tega!“ — Zakaj pa ne? — Vera obseže poznanje Boga, ljubezen in službo, katero smo njemu dolžni. — Vera je poznanje in delanje dobrega. Ali je morebiti to kaj slabiga, da bi se ne smelo govoriti? — Verjemi mi, da ne veš, kaj je vera in verske reči, kitako govoriš. Kakor si ti misliš te reči, lahko previdim, da ti niso všeč, da so ti zoperne; ali vera je vse kaj drugača, kakor si jo svet domišlja. Tega te bom v nekaterih prijaznih pogovorih prepričal. Ti bom pokazal, da je vera silno dobra zate; zakaj ona deli resnico tvojemu umu, ona deli mir tvojemu srcu; ti pové, kdo si, od kod si, kam greš, in ti razodene, da si brez nje pomanjkljivo bitje, da si zgubljen in tedaj nesrečen — nesrečen brez vere. Kaj je vrednišiga naše pazljivosti, premišljevanja in spoštovanja kakor vera, ki je Bossueta, Fenelona, Paskala in več drugih slavnostnih možev s sladko vednostjo napajala? Pomisli le nekoliko, kako častitljiva je vera pri svetnikih, n. pr., sv. Vincenca, sv. Franciška Ksaverijana, sv. Karla Boromeja, sv. Franciška Salezja, sv. Alojzija, sv. Alfonza, sv. Filipa, sv. Boštjana, Alfreta in Belarmina? Beri življenje le od eniga ali družiga zmed tih, in vidil boš, kaj je vera. — Nar boljše, kar sim zamogel francoski deželi storiti, je rekel večkrat cesar Napoleon, je to, da sim katoliško vero v nji obnovil in vterdil. Kaj bi bilo iz ljudi brez vere? Kakor psovi bi se grizli za to in uno. Oh! da bi pač vidil ti, kakor jez vidim, kako sveta vera solze žalostnim obrisuje, hudodelnike v svetnike spremenuje; da bi pač vidil, kako vera povsod resnico, vdanje, upanje, mir, veselje in čistost v duše vlija: gotovo bi drugači govoril in rekel: O, govori, govori od vere, zmiraj mi od nje govori! Razsvitluj mi slepi um z njeno lučjo, olepšuj moje serce z njeno lepoto, tolaži moje bolečine z njeno močjo, in polajšuj moje težave. Dovolj mi tedaj, da ti od vere nekoliko govorim.

Moči svete vere te nekoliko prepričati, ti bom povedal neko prigodbo, pri kateri sim bil sam pričujoč in skorej nje vzrok; ona te bo boljše resnice prepričala, kakor vse modro razlaganje. — Neki vojak je bil k smerti obsojen in je v soldaški ječi v Parizu grenke smerti pričakoval. Njegova pregreha je bila velika. Premišljeno je bil svojiga poročnika vsmertil, ki mu je z neko težko kaznijo pretil. — Jez, duhovni oskerbnik tiste ječe, sim vidil tega nesrečniga vojaka in sim ga začel na spoved pripravljati. Ker ga je njegovo hudodelstvo zlo grevalo, se je brez vsigga vpora spovedal, drugi ali tretji dan sveto obhajilo prejel; in od tistiga dneva je bil ves drugačin. „Zdaj, mi je večkrat ponavljal, zdaj sim srečin, pripravljen sim. Bog naj z mano stori, kar mu je ljubo. Popolnoma miren sim, za življenje mi nič ni. De bi se le spokoril!“ Skorej na vsaki osmi dan se je potem spovedal in sveto Rešnje telo prejel. Ko je že dva meseca v ječi zdihoval, mu je bila na vsih svetnikov dan leta 1848 njegova smert naznanjena.

Kakor pravi kristjan, je svojo sodbo mirno zaslišal. Njegovo telo se je sicer treslo, ali njegova duša ga je premagovala in mirna bila. „Naj se zgodi volja Božja, je rekel; naravnost povém, da nisim tako dolziga odloga svoje smerti pričakoval.“ Potem ko je stotnik, ki mu je bil smert napovedal, iz ječe šel, sim sam pri njem ostal, ga še enkrat spovedal, in mu na to zadnjo popotnico prinesel. Celo noč je ubogi obsojenec molil in se z dvema žandarjema, ki

sta ga stražila, potolaženo pogovarjal. — Voz, ki bi ga imel na morišče peljati, je okoli šeste ure zjutraj pred žalostnim poslopjem obstal. Herbel, tako se je imenoval obsojenec, je temničniga vratarja in poglavarja objel, se lepo poslovil, in ona sta jokaje, še zadnjikrat „z Bogom“ za njim izrekla. Na to sim za njim v zaperto kočijo stopil. Ko sva se proti Vincenesu (na morišče) peljala, je bil miren in še celo vesel. „Ne morete si misliti, mi je rekel, ne morete si misliti, častiti gospod! kako vesel dan sim večere preživel, kako sim bil srečin! To predčutje mi je bila Božja previdnost dodelila. Vedit sim, da je praznik vsih svetnikov, in zato sim celi dan prav serčno molil. Zvečer sim bil popolnoma zadovoljin, in sim se zdaj. Ne morem vam popisati, kako mirno je bilo moje serce preteklo noč. Vesel sim bil brez konca in kraja.“ — In glejte! na vislice je šel!!

Smert me nič več ne strasi. Vem, kam grem. Grem k svojimu Očetu, grem v svojo domovino.... Kmalu bom tam. — Velik grešnik sim, večji od vsih. Spoznam, da sim nevredin, naj nevredniši; razžalil sim Boga. Grešil sim.... ali Bog je dobitljiv, je usmiljen, vse dobro upam od njega. — Potem je neko kratko molitvico prebral, ki ga je na sveto Obhajilo opomnila, in je tiho rekel: „Sam Bog je v njem pričujoč“, in je bil močno vesel. „Oh kako trdno verujem vse resnice svete katoliške cerkve“, je rekel! Kako srečniga se čutim! Kako lep dan je danes! Kmalu bom pri Bogu počival! „K meni se obrnivši, se mi nekako prav sladko posmehlja in reče: Častiti duhovni Oče! grem in vas bom pričakoval, v moje prebivališče bote za menoj pršli. Na to se je bil malo zamislil, pa kmalu začne zopet govoriti in reče: „Jez nisim nič, Bog je vse. Kar imam, je vse njegovo, vse zanj, vse od njega; jez nič ne zaslužim, sim velik grešnik!“

Pokazal mi je majhne bukvice „Vodnik kristjana“ in rekel: Soldatje bi mogli imeti tako knjižico zmiraj pri sebi. Ako bi bil vedno jez te listike prebiral, bi ne bil storil, kar sim doprinesel, bi ne bil, kjer sim.... Trenutek njegove smerti se je bližal. Podal sim mu podobo križaniga Jezusa. Poln veselja jo je prijel in govoril: Zveličar! moj ljubi Zveličar! Ti si umerl za-me in jez hočem za-te življenje dati! Kakor zamaknjenec je sveto podobo kuševal. Ves je bil radost. Tako je k vislicam pristopil. „Grešiti sim se prederznil“, je rekel, „treba je, da se tudi spokorim!“ Še enkrat sim ga blagoslovil, in potem se je pred vojake vstopil. „Prijetli! je glasno zavpil, prijetli!“ pogledjte podobo Jezusa Kristusa, in jo je vsim pokazal. Jez umerjem kristjan. Varujte se, storiti kaj tacega, kakor sim jez storil. Spoštujte svoje zapovednike!.... Hitro potem se zasliši strel. Herbel je šel k Bogu, ki zgrevanemu grešniku rad odpusti.... Povej mi zdaj, ti posvetnjak! kaj misliš od take vere, ki tako silno grenko smert hudodelniku tolikanj poslasti. Ne najdeš li tukaj nekaj, kar bi mogel premišljevati?

D o p i s.

Iz Rima, 22. sušca. 16.—19. sušca so obhajali kardinal vikši škof Kolinski, Geissel, navadne sprejemavne slovesnosti v dvoru svojiga nekdanjiga šolskiga tovarša, kardinala Reisacha, to je, njih svitlost so ondi sprejemali vošila od kardinalov, prelatov, diplomatskiga osebstva in veliko družih gospodov. Ob ravno tem času so tudi njih svitlost kardinal Havlik iz Zagreba ravno te slovesnosti imeli v dvoru c. k. avstrijskiga poslanstva. Ker sta se oba visoka cerkvena pastirja v nemško-avstrijskim sprejemišu st. Maria dell' Anima vstanila, je bila ta, kakor tudi ilirska cerkev, skoz več večerov slovesno razsvitljena. 19. sušca, v god sv. Jožefa, je bila v konzistorii, ki so ga sv. Oče imeli, šega podelitve kardinalskiga klobuka. Potem ko sta cerkvena pastirja v sikstinski kapeli molila in navadno prisego opravila, sta 2 kardinala dijakona po nji šla ter ji v konzistoriino dvorano peljala. Tukaj

sta po navadni šegi svetimu Očetu prvič nogo, potlej roko kušnila, na to so jih papež in njuni tovarši kardinali zaporedoma objemali. Zdaj se vsedeta na svoji mesti, od kodar se k papeževemu sedežu vrneta, kjer so jima sveti Oče kardinalski klobuk na glavo djali. Dali so jima pri tem slovesnim opravilu navadni blagoslov, v katerim sta bila poslavljena med drugim opomnjena, naj ji rudeče oblačilo opominja, da naj bota pred vsem pripravljena, za sv. Cerkve kri in življenje dati, ako bi bilo treba. Poslednjič se je podal kardinalski zbor v sikstinsko kapelo, kjer je bila slovesna peta maša in zahvaljena pesem. Po sveti maši se je pričel skrivni zbor ali konzistorij, v katerim so bile obema kardinalama po navadnih opravih usta zaklenjene in spet odklenjene, potlej sta prejela od sv. Očeta kardinalska perstana, in poslednjič ste jima bili cerkvi zastran imen (titelnov) odkazani. Po vsih opravih in slovesnostih so sv. Oče oba cerkvena pastirja v svojim poslopji sprejeli. Popoldan sta šla v častljivo šen-Petersko cerkev svetinje apostolskih poglavarjev počastiti, in zvečer sta bila jima po Msgr. Stella-tu, hišniku njih svetosti, kardinalska klobuka v stanovanje prinesena. Kardinal Havlik namerjajo, med tem ko se tukaj mudé, nekoliko malo v Neapel podati se; nazaj gredé bodo neki šli skoz Genov. Visokočastitiga g. nadškofa solnograškiga vsak čas pričakujejo. — 22. sušca je prišel v Rim znameniti profesor Alban Stole iz Freiburga na Badenskim.

Ogled po Slovenskim.

Iz šent-Andreja. Prečastiti in mil. škof gospod Anton Martin svoje duhovstvo z naslednjimi besedami k duhovnim vajam vabijo:

Za pretečeno jesen od 6. do 10. kozoperska odmenjene duhovne vaje so mogle zavoljo neprevideniga naključja opuštene biti. De svojim preljubim tovaršem v vinogradu Gospodovim lepši čas in pripraviši priložnost v obnovljenje duha podam, bodo od 4. do 9. vel. travna v škofijskim stanovanji v šent-Andreju spomladanske duhovne vaje obhajane, ki jih bo vodil v dušnim pastirstvu dobro skušeni častiti O. Friderik Rinn, iz Jezusove družbe, rojeni Korošec. K njim tedaj je častito duhovstvo povabljen, da naj bi se prav obilno snidli. Kteri se žele vdeležiti, se jim je saj do konca maliga travna ali pri škofijsstvu naravnost, ali pri svojim dekanijstvu oglasiti, in 4. vel. travna naj poznejši do 3. popoldne s talarjem in brevijem morajo že pričujoči biti.

Bratje! sveti velikonočni čas je za keršansko življenje pravi spomladanski čas, čas milosti in sprave, čas prebujenja in noviga oživljenja za Boga in njegovo sveto kraljestvo, za naše lastne duše zveličanje in za posvečevanje nam zročenih občin. Glasnejši kakor sicer nam doni apostolski klic: „Renovamini spiritu mentis vestrae, et induite novum hominem, qui secundum Deum creatus est in justitia et sanctitate veritatis“. Ephes. 4. 23. 24. Kakor je Jezus v svojim odrešenju učil, spravljal in pomilostoval, tako tudi mi, njegovi namestniki, ravno o tem velikonočnim času svoj trud poprimemo, da bi s svojimi katoliškimi občinami vredno velikonoč in spravo z Bogom obhajali, in obljubim, da je veliko veselje v nebesih med angeli Božjimi zavolj obilno spreobrnjenj, zavolj novozbujeniga keršanskiga življenja po naših občinah. Dajmo — postavimo h koncu svetiga velikonočniga časa še krono svojim skerbém in trudem za zveličanje družih, ter storimo v sv. vajah tudi za svoje lastno zveličanje nekoliko več kakor dosihmal, da ne bomo enaki zvonovam, ki verne v Božjo hišo kličejo, sami pa ne pridejo; da ne bomo cevém enaki, ki bi drugim studentom milosti obilno napeljevali, sami pa prazni in suhi ostali. Kaj bi nam pomagalo, ves svet pridobiti, na svoji duši pa škodo terpeti! Svete duhovne vaje so pravi dušni budivci in slehernimu zmed vas z apostelnim kličejo: „Surge, qui dormis, et illuminabit te Christus. — Videte itaque

fratres, quomodo caute ambuletis; — quoniam dies mali sunt“. Ephes. 5, 14—16. Duhovne vaje so nam popotni kazavci in nam prijazno roko podajajo na trojnih naj imenitnejših mestih dušniga vodstva, da bi se očistili (via purgativa), da bi se razsvetlili (via illuminativa), da bi se z Bogom čisto sklenili (via unitiva) in se vesoljniga dela zveličanja vdeležili. — Svete duhovne vaje so živa, zbrana, globoko zastavljena sestava zveličavnih resnic, milostnih del, zgledov in vodil, k vedno večjemu očiševanju, razsvitljenju in posvečevanju naših duš. V duhovskih vajah nam deli naša mati katoliška cerkev, obilniši kakor kdek volne in škerlata tistiga Jagnjeta, ki nas je odrešilo in posvetilo, da si napravimo svatovsko oblačilo in se oblečemo z obleko Jezusa Kristusa. Torej ne morem in ne smem opustiti, da bi vam teh svetih duhovnih vaj vnovič in za terdno ne priporočil, zlasti v lepim majniku, tem ljubeznjivim Marijnim mescu. Zares, ljubljene bratje! ne morem vam za sveti velikonočni čas kaj boljšiga vošiti in dati, kakor to, da vas prijazno k duhovnim vajam povabim. „Jam hiems transiit, imber obit et recessit; surge, amica mea et veni! kliče Božji Ženin naši duši. Venite et videte, fratres, quam suavis est Dominus quaerentibus se! Amen.

V ravno tem pastirskim pisanji so verh družiga tudi naslednje reči: A. Vprašanja duhovstvu za letanje leto. 1. An presbyter ab episcopo non approbatus, nec jurisdictione munitus in sacro tribunali valide absolvere potest? Quid de absolutionibus sentiendum, quae expirata jurisdictione a sacerdote dantur? — 2. Eine Braut ist entschlossen, einen Akatholiken zu ehelichen, trotzdem dass dieser jede Garantie verweigert, die anzuheffenden Kinder in der katholischen Religion zu erziehen; wie hat man eine solche Person als Seelsorger, und insbesondere als Beichtvater zu behandeln? — 3. Welche besonderen Vorsichtsmassregeln haben die Seelsorger zu beobachten, um in Zukunft bei Abschliessung der Ehen zur Erkenntniss der Verwandtschaft und Schwägerschaft ex copula illicita et inhonesta, so wie zur Kenntniss consanguinitatis spiritualis, leichter und sicherer zu gelangen? — 4. Pri blagoslovljevanji nove hiše (benedictio domus novae) je napraviti kratek nagovor v nemškem ali pa v slovenskim jeziku. — B. Izpraševanja za duhovnije so to leto v šent-Andreju 26., 27., 28. vel. travna, v opatii v Celji pa 15., 16., in 17. kim. — C. Pastirski pogovori bodo: Na Vidmu in Reberci 13. vel. trav.; — v Bisterci in Brašlovčih 9. rožn.; — pri sv. Križu 16. rožn.; — v Celji 23. rožn.; — v šent-Andreju 28. mal. serp. Obravnane tvarine na pogovorih za l. 1858:

1. Woher kommt es, dass sich trotz der Vermehrung unserer Volksschulen die Glaubenslosigkeit, Unsittlichkeit, Verachtung jeder Autorität, so wie der Hang zur Empörung unter dem Volke vermehrt? Wie wären besonders die Wiederholungsschulen besser einzurichten?

2. Wie wäre ein mehr gleichförmiges Verfahren im Beichtstuhle, insbesondere bei Anwendung der Busswerke zu erwecken? Wie sollen die Busswerke beschaffen sein?

3. Woher kommen die häufigen Ehescheidungen? Welches Verfahren hat der Seelsorger dabei zu beobachten? — Was zu thun, wenn sich Eheleute eigenmächtig scheiden?

4. Worauf haben die Pfarrprovisoren (in temporalibus) besonders zu schauen, damit sie weder sich selbst, noch den nachfolgenden Pfründnern schaden?

Es wird erwartet, dass nebst den gegebenen Fragen von Seite der Herren Seelsorger so manche sich ergebenden Anstände in Betreff des Eherechtes, so wie bei Durchführung des Concordates überhaupt zur Sprache gebracht werden.

* Od 25. do 29. p. m. so se tukaj v cerkvi lavrantske Matere Božje duhovne vaje za deviško družbo obhajale, ktere so čast. gospod Martin Kovačič,

vodja te družbe vodili. Slovesno pričeli pa so jih sami milostljivi knez in škof; tudi so navadne stanovske podučevanja vse tri dni Njih milost sami imeli in poslednji dan celo pobožnost s silno prijaznim ogovorom sami sklenili in med sveto mašo družbenice obhajali. Nad dve sto se jih je z vidno gorečnostjo vdeležilo, in kakor zaupamo, tudi ne brez velikiga prida za svojo dušo.

Razgled po keršanskim svetu.

Z Dunaja so prišli v Zagreb 3 očetje Jezusove družbe, Al. Mathoy, K. Schneeweiss in Fr. Wagner, ki bodo v Karlovcu in Varaždinu imeli ljudski misijon v nemškem jeziku. V Karlovcu se je bil že 1. t. m. pričel, kakor piše „Zagr. list“. — V Potzneusiedlnu na Ogerskim so unidan 4 protestantje ob enim v katoliško cerkev prestopili. Od dveh let sem se je v tem mestu 15 ljudi vernilo v katoliško cerkev. — V Rimu bo kmal 10 narodovnih sobivališ za mnogotere narode. Ena zmed naj priserčnših želja sv. Očeta Pija IX. je namrečta, da naj bi se iz vsih krajev katoliškiga sveta mladi duhovni v Rim pošiljali, ter se tam pri studencu učili katoliških naprav, pravie in svetih šeg po zgledu cerkve, ki je mati vsih cerkvá. Popolnoma vredeni so dosihmal: Collegium germanicum za Nemce, anglicum za Angleže, Šote in Irce, francoski za Francoze, greški in belgijanski kolegij. Greški, od Pija IX. napravljen, je za krivoverce, ki se vernejo v sveto katoliško cerkev. Avstrijsko in lombarško sobivališ bote kmalo vredeni; tudi so dogovori za stran južno- in severno-amerikanskih. —

Ljubljanski zamurci vsim svojim dobrotnikom vošijo:

Blaženo Velikonoč in veselo

ALELUJA!

Svojim predragim botram in botricam.

Naše matere, očet
So na drugim daljnim sveti;
Mi sirote zapušene
Smo v ljubezen Vam zročene;
O preljubi starši novi!
Smo hvaležni Vam sinovi:
Vošmo praznike vesele.
Mnoge pirhe — r'deče, bele.
Vse veselo Aleluja
Vam želi družinca ptuja,
Srečo, žegen Božji zdaj,
In po smerti sveti raj.

ČČ. Gg. UU. v L.

Vaše zlahtne serca in ročice
Vse brez mere in števila
Zveseljujejo nam črne lica:
Bod' Vam Božja roka mila!
Smiljen bod'
Vam Gospod,
Žegen, milost, blagor na potoke
Naj rosi Vam vedno 'z Božje roke,
Božja moč,
Vsa pomoč,
Lepa velikanoč!

G. R....ii:

Ti gosa in gospodična,
Angelcam enakolična!
Angel nam zamurčikam,
Angel bogim belčikam,
Angel si vsim revčikam:
Pirhov Bog brez mere daj,
Tebi in Tvojim sveti raj!

G.ovi posebej.

Roka blaga, roka mila!
En'mu vedno je delila;
Roka blaga, roka mila —
Tudi s trem' se ni vtrudila:

„Spolni Bog Ti vse želje“,
„Razveseli Ti serce“
„Tebi, Tvojim Bog vsikdar“
„Daj nebeški blagodar!“

G. H....kimu.

Siva glava, stare leta
In deržina skor nešteta
Ne odverne Tvojih rok,
Od zamurskih nas otrok:
„O veselje, mnogo let“
„Daj ti Bog še doživet!“

V. č. g. k. — ...aku.

Tvoje lepo serce seže
Tje v goreči nebni pas.
S tabo sladka žlahta veže
Srote še posebej nas:
Bodi oče nam častiti,
Mi čmo tvoj' otroci biti.
In za srečo
Zmiram večo
Čmo prositi
In moliti.
In hvaležni 'z serca biti.

G. dek. —rju v L.

Plati, plati mili Bog,
Vari škode in nadlog!

An. — v. T....vim.

Bog vam daj za kruh pogače,
Za koline pa kolače,
Lepi mir za krompir
Vsako leto dobro leto,
Dobro vse
Dobro vse.
Kar si dobriga žel'te.

P. — vim v K.

Ze ne vemo kaj vošiti,
Vender mora, mora biti:
Mnogo peke in pšenice,
Svitle groše in šestice,
De se več in več speča,
K vsimu Bog naj žegen dá,
Naj v nebesa vse pelja!

E.....i K — č.

Viši blaga in dobrote,
Rajske slave in lepote
Serce Tvoje samo iše,
Angel pa dobrote piše,
Bog povernil ti jih bo,
Dal ti zanje bo nebó.

G. Gl. v K.

Dobro serce, bukvice, penazi —
Vse pomaga nam k hvaležni zvezi:
Krajska torej naj družinca mlada
S pirhi serce hvaležnih te obklada!

Več neznanim.

Kdo de ste, ne vemo,
Samo to se zanesemo,
De pred Bogam, ki vse vid',
Tud dobrót ne mor'te skrit'.
Angelj Božji zaznamnuje,
Bog obilno jih plačuje:
Plačal bode jih tud Vam,
Plačeval jih tú in tam.

(Pa še drojkrat kaj.)

Mili darovi.

Za misijon gosp. Olivieri-a:

Nekdo iz Vaške fare 5 gold. —

Dobrim sercam iz šent-Ruperta se zamurčki za pirhe
lepo zahvalijo.

Duhovske zadeve.

V lavantinski škofii. Za lokalista na Gorni
Ponkvi so izvoljeni č. gosp. Matija Urlaub, mestni ka-
plan v Brežcah.